

II
68251

89
1868

VEZILO

k 70. letnemu rojstnemu godu

prečastitljivega gospoda

Janeza Kerstnika Novaka,

korarja, starašina ljubljanskega stolnega kapitelna, jubil. semeniškega vodja

i. t. d. i. t. d.

Ina izmed prav blazih zvez pri olikanih narodih je zveza med učenci in učeniki, med višjimi in podloznimi, kjer jih res prava ljubezen veže. Če je bolj blago serce, z večji ljubeznijo in hvaležnostjo se spominja poznejše leta svojih nekdanjih vikših in učenikov, kateri niso bili suhoparni in železni rabotniki, temuč so res z gorkim sercem kipeli za mladino in njeno časno in večno srečo. Maloktera reč nam je tako globoko v spomin in čutilo vtisnjena ostala, kakor neko pismo ranjcega sošolca misijonarja Lor. Lavtizarja iz Amerike, v katerem je ta preblaga duša razodevala svojo gorko ljubezen in hvaležnost do nekdanjih učenikov, in dobro nam je v spominu, da eden bogoslovskih gospodov, najberže tudi njih več je bilo prav po imenu zaznamnjanih v pismu.

Prizanesi, ljubi bravec, ta vvod o priliki, ko želimo tudi veselo zadevo enega naših nekdanjih predrasih vikših naznaniti, ktera bo gotovo mnoge razveselila, ker vsi ljubijo in spoštujejo prečastito osebo, ktero to zadeva.

Naš nekdanji semeniški vodja prečast. gosp. korar Janez Kerst. Novak so po nastopu novega gospoda vodja — te dni prejeli od milostnega kneza in škofa Jerneja naslednje pismo, ki obsega ob kratkem Njih djanja in zasluge. Tako le se glasi:

„Vi Častitljivi gospod ste bili po 18letnem hvale vrednem delu v duhovskem pastirstvu l. 1840 povzdignjeni na baron Kodellovo korarstvo pri tukajšnji stolni cerkvi, kterege še zdaj imate kakor starašina tukajšnjega stolnega korarstva.

Ko baron-Kodellov kanonik ste po sklepu Njih c. kr. veličanstva 30. prosenca 1841 prevzeli šolsko nadgledništvo po škofii in s tem sklenjene opravila do l. 1851, tedaj skoz deset lét, in ste jih tako koristno in do polne zadovoljnosti todnih vradov oskerbovali, da Vam je pri odloženji te časti Njih c. kr. apost. veličanstvo v vis. sklepom 4. listop. 1851 previsoko zadovoljnost v oziru Vaše djavne in goreče službe v šolstvu naznaniti bla-

govolilo. Leta 1845 ste bili ob enem izvoljeni za vodja tukajšnjega škofijskega duhovskega semeniša, in potlej za vodja bogoslovskega učiliša, in bili ste v ti službi prednik 22 lét, to je do l. 1867.

Ne le marljivo, neutrudeno in vestno ste spolnovali v tej časti sprejete dolžnosti, temuč bili ste v vsakem oziru duhovni oče škofijskih gojencev in klerikov.

Z veseljem so zaslišali mladi kleriki, da ste izvoljeni za njih vodja; o vsaki priliki so Vam skazovali občutke sinovskega zaupanja, vdane ljubezni in hvaležnosti, in le z žalostjo so zaslišali naznanilo, da se boste, Častitljivi gospod, izmed njih ločili.

Ko ste tako v živem spominu v hvaležnih sercih ljubljanske duhovšine, ki je bila pod Vašim vodstvom, Vam tudi jaz z veseljem svojo polno zadovoljnost naznanim za Vaše neutrudeno prizadevanje za vsestranski blagor duhovstva, ki je bilo Vaši previdni skerbljivosti izročeno. Pristavim naj, da to priznanje je bilo le zato tako dolgo odlašano, ker sem želel Vam to djansko skazati, in ne bom opustil, kolikor bo mogoče, Vam razodevati skazovanja blagovoljnosti in popolnega priznanja Vašega službovanja v duhovščini, kakor Vam tudi že zdaj prav serčno vošim, da naj Vam Bog z večnim veseljem povračuje sad, ki ste ga obrodili v prid njegove sv. Cerkve.

Knezoškofijstvo v Ljubljani 15. vel. travna 1868.

Jernej l. r., škof. *J. Vidman*

V 4. listu tega leta je Danica naznanila pesem, s katero so oč. ljubljanski gg. bogoslovci spodobno pozdravili svojega novo izvoljenega vodja vis. čast. gosp. Fr. Kramarja. Da se nekoliko zgodovine ponovi, naj danes povzamemo, da so bili pred 23 leti v pričo ranje. mil. škofa p. n. gospod Jan. K. Novak enako sprejeti od takratnih gg. bogoslovcev, katerih naj veči del je še živih. Poklonili so jim bili 16. velik. travna 1845 pri vmestovanji naslednji pozdrav:

Iskre

pri vmestenji visokočastitiga gospoda korarja Janeza Kerst. Novaka

v čast vodstva ljubljanske duhovnice po Njih prevzvišenosti premilostljivim gosp. gosp. Knezoškofu ljubljanske škofije Antonu Alojziju Wolfu, v znamenje ponižnega spoštovanja in dolžniga počešenja od bogoslovcev c. kr. učiliša v Ljubljani 16. vel. trav. 1845.

Vbogajte svoje predpostavljene in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo, kakor taki, ki bojo za vaše duše odgovor dajali, de z veseljem to storé, in ne zdihovaje: ker to bi vam ne koristilo. Hebr. 13, 17.

Srečne ovce in ovčice,
Ki Pastir jih modri vodi,
Pot svetosti in resnice
Vselej sam pred njimi hodi;

Ki v nesreči in v sreči
Brani, ljubi jih enako,
Zanje breme tud nar večí
Je volján nositi vsako;

Ki mu vselej skerb je mila,
De b' ovčica se ljubljena
Mu iz čede ne zgubila,
Ne zašlâ nikolj nobena.

V Tebi tac'ga, **Knez!** spoštuj
Množica hvaležna Tvoja; —
Take skerbna podaruje
Nam pastirje roka Tvoja.

V britki žalosti po zgubi
Miloserčnega Skerbnika,
Nadomestit' ga obljudi
V Novim Milost prevelika.

S čim Ti hoč' mo vračevati
Vse dobrote neštevilne?
S čim se vredne skazovati
Za milosti preobilne?

Eno nam je dopušeno,
To voljni smo vsi storiti:
„Tvojo voljo prečešeno
V Namestniku spolniti.“

Sprejmi torej pod peróti,
Vredni Vo dja! nas — krepósti,
Vodi nas po srečni poti
V previdni Svoj' modrosti.

H temu cela družba zbrana
Te pozdravi — svoj'ga Očeta,
V sercu, v duhu biti vdana
Ravnoserčno Ti obeta.

Vodi nas k studencu luči,
Kjer se duh krepot' napaja,
Nas stezé iskati uči,
In željene ključé raja;

De poklicu svoj'mu vgodni
Stop'mo v Svétiga svetišče
Delat srečni in svobodni,
Kar Gospoda volja iše.

Tudi naslednje leta so razodevali bogoslovci očitno in posamno, kako so Jim bili vdani vseskozi kakor svojemu skerbnemu Očetu. Pri slovesu pa so Jim podali v spomin fotografijo svojo vsi skupaj — brez izločka. —

Ne moremo zamolčati o tej priliki, kako goreči so bili prečastiti gospod vodja za misijone, zlasti za srednjeafrikanskega; z ranjkim dr. Knobleharjem, provikarijem v srednji Afriki, so bili v pismenem dogovoru, in veliko dobrega so storili v korist zamurskih otrok, ki so bili nekaj let tukaj v odreji. —

Prav res veselo je, da so častitljivi gospod vodja dobili to vezilo k 70. rojstnemu godu, ki so ga obhajali 27. t. m., in svésti smo si, da govorimo iz serca in v imenu vseh gg. duhovnov, še zlasti kar jih je bilo kdaj pod njihovim vodstvom, ako ponovimo besede Premil. škofa, da bi Jim Bog s časnimi in večnimi blagostmi obilno povernil vse, kar koli so njim, in po njih v prid slovenskega naroda in v blagor sv. cerkve storili. Naj Jih Bog živi še mnoge leta!

